

Asian Research Association

INDIAN JOURNAL OF MULTILINGUAL RESEARCH AND DEVELOPMENT

Myth in "Vanadevi's Maintharkal" Novel

வனதேவியின் மைந்தர்கள் நாவலில் தொன்மம்

P. Latha ^{a,*}

^a Department of Tamil, St. Mary's College, Thoothukudi, Tamil Nadu, India.

*Corresponding author Email: lathaisac1984@gmail.com

DOI: <https://doi.org/10.54392/ijmrd223S132>

Received: 13-04-2022; Revised: 13-07-2022; Accepted: 18-07-2022; Published: 20-08-2022

Abstract: A myth refers to a long-handed down and familiar story. It is also called a "legend." It is an element of folklore. This term is often used from an analytic perspective in religion, folklore, anthropology, sociology, psychology, analysis, and the fine arts. Myth transcends history, science, and truth. These myths are growing together with the religious rituals that have been going on. If something is told as a story and contains incredible elements, it becomes mythical. But the author's name is not known. A group or a whole community knows those stories fully. The story unfolds with the efforts of many people. People also believe it.

Keywords: Vanadevi, Myth, Religious Rituals, Community

Language: Tamil

முன்னுரை

தொன்மம் என்பது நெடுநாளாக வழங்கி வருவதும் எல்லோருக்கும் தெரிந்ததுமான பழங்கதையைக் குறிக்கும். இதனைப் புராணம் என்றும் கூறுவர். இது நாட்டுப்புற இயலின் ஒரு கூறாகும். ஆங்கிலத்தில் இக்கதையமைப்பை ஆலவா என்று குறிப்பர். சமயம் நாட்டுப்புறப்பாடல், மானிடவியல், சமுதாயவியல், உளவியல், பகுப்பாய்வு, நுண்கலைகள் ஆகியவற்றில் எல்லாம் திறனாய்வு நோக்கில் இச்சொல் அடிக்கடி பயன்படுத்தப்படுகிறது.

வரலாற்றுக்கும், அறிவியலுக்கும், உண்மைக்கும் அப்பாற்பட்டது மித்து என்பர். தொன்று தொட்டுவரும் சமயச் சடங்குகளுடன் இந்த மித்துக் கதைகள் இணைந்து வளர்ந்து வருகின்றது. ஒன்றை கதையாக்கி நம்ப முடியாத கூறுகளை உள்ளடக்கி கூறிவிட்டால் அது மித்து வடிவம் பெறுகிறது. ஆனால் அதனைப் படைத்த ஆசிரியர் பெயர் அறியப்படுவதில்லை. அக்கதைகளை ஒரு கூட்டத்தார் அல்லது ஒரு சமுதாயத்தார் முழுவதும் அறிந்திருப்பர். பலருடைய முயற்சியால் அக்கதை உருப்பெறுகிறது. மக்களும் அதை நம்பிவிடுகின்றனர்.

இலக்கியத்தில் தொன்மம்

அடிமனச் சிதறல்களையும், கனவுலக நிகழ்வுகளையும் கொண்டு உருவாகும் இத்தொன்மை நிகழ்ச்சிகள் கதைகளாக வழங்கப்பெற்று விளங்காத கருத்துகளை விளங்க வைக்கும் படிமம் போல இலக்கியத்தில் குறியீடாக நின்று பயன்படும். வரலாற்று நிகழ்ச்சிகள் தான் சிறிது சிறிதாகத் தொன்மை உருப்பெறுகின்றன. காப்பியங்களுள் தொன்மைக்குப் பேரிடம் உண்டு. தொன்மை உருப்பெறும் கதைகள் காப்பியக் கருவாக அமைகிறது. இலக்கியத்தில் தொன்மம் குறியீடாக நிற்கிறது. சான்றாக, "சாலி ஒரு மீன் தகையாள்" என கற்புப் பெண் அருந்ததி பற்றிய புராணக் கதை சிலம்பில் இடம் பெறுகிறது (Sri Chandran, 2009).

தொல்காப்பியர் - விளக்கம்

“தொன்மை தானே

உரையோடு புணர்ந்த பழமை மேற்றே”

புகழோடு கூடியனவும், மக்களால் நெடுங்காலம் உரைக்கப்பட்டு வந்தனவுமாகிய பழங்கதைகள் காப்பியங்களாகின்றன என்று தொல்காப்பியர் தொன்மை என்பதற்கு விளக்கம் தருகிறார் (Ilampuranar, 2005). வடமொழி இராமாண, பாரதக் கதைகள் சங்கப் பாடல்களில் வந்து கலந்து கதைக் குறிப்புகளாக இடம் பெறுகிறது. முருகன் கதை நற்றிணையில் திருமாவண்ணி கதை, கொல்லிப்பாவை கதை போன்றவை குறிப்பிடத்தக்கவை. நடுகல் சிறு தெய்வ வழிபாடு ஆகியவை. நாட்டுப் புறக் கதைகளில் இடம் பெற்று பின் அழிந்துவிட்டதைக் காண முடிகிறது. தொல்காப்பியர் தமிழைச் செந்தமிழ் என்று பாடுபடுத்தியது தமிழ் மொழியின் தொன்மைக்கு சிறந்த சான்றாகும். கல்வெட்டுகளும் செப்பேடுகளும் தமிழ் மொழியின் தொன்மையை விளக்குவதாய் உள்ளன.

புராணத்திலிருந்து - புதினத்தின் வேறுபாடு

பொருளால் தொடர்ந்து வரும் செய்யுள் இலக்கியத்தைக் காப்பியம் அல்லது புராணம் என்பர். வாழ்த்து, வணக்கம், வருபொருள் என்ற முன்று மங்கல வகைகளில் ஒன்றைக் கொண்டு, அறம். பொருள், இன்பம், வீடு என்ற நான்கு வகை உறுதிப் பொருள்களை உணர்த்தும் இயல்புடையது. தன்னோடு ஒப்பாரும், மிக்காரும் இல்லாத தலைவனின் சிறப்புகள், போர்க்கள வெற்றிகள், திருமண நிகழ்ச்சிகள் போன்றவற்றை எடுத்துக்கூறி மொழியின் வளப்பத்தை புலப்படுத்தும் இயல்புடையது புராணம் ஆகும். அன்றாட வாழ்வில் காணப்படும் நிகழ்ச்சிகளையும், மனிதர்களையும் அடிப்படையாகக் கொண்டு அவற்றிற்கு உயிரும் உணர்ச்சியும் ஊட்டிக் கற்பனையாகப் புனைப்படும் இலக்கியமே நாவல் ஆகும். நாட்டு மக்களின் நெஞ்சத்தில் மூண்ட விடுதலைக் கணலை, உணர்ச்சிகளை நாவலில் மூலம் வெளிப்படுத்துகின்றனர் நாவலாசிரியர்.

“வனதேவியின் மைந்தர்கள்” என்ற இந்நாவல் இராமாயணக் காப்பியத்திலிருந்து சில வேறுபாடுகளைக் கொண்டுள்ளது. இராமாயணத்தில் கைகேயி மிகவும் கொடுமையானவளாகக் காணப்பட்டாள். ஆனால் “வனதேவியின் மைந்தர்கள்” என்ற நாவலில் நாவலாசிரியர் ராஜம் கிருஷ்ணன் கைகேயியை நற்குணம் கொண்ட பெண்ணாகச் சித்தரித்து உள்ளார். கம்பர் இராமனை மாசு ஒன்றுமில்லாத மாண்பு மிக்கவனாகக் காட்டுகிறார். ஆனால் இராஜம் கிருஷ்ணன், இராமனின் இரக்கமற்ற செயலைச் சுட்டிக் காட்டுகிறார். அவந்திகா என்ற பணிப்பெண் தாய்மை உணர்வுடன் சீதையைக் கவனித்து கொள்கிறாள் என்று இந்நாவலில் கூறப்பட்டுள்ளது. இராமாயணத்தில் அவந்திகா என்ற ஒரு பாத்திரப் படைப்பு இடம் பெறவில்லை. ஜலஜா என்ற பெண்ணையும் புதியதாக படைத்துள்ளார் இந்நாவலாசிரியர் (Rajam Krishnan, 2009).

இராமனின் ஒவ்வொரு அசைவுகளும் தலையாட்டும் ஆடிப் பாவையைப் போல சீதையைக் காட்டியுள்ளார் கம்பர். ஆனால் இந்நாவலில் சீதை உரிமைக்குரல் கொடுப்பவளாக, ஆணாதிக்கத்தை எதிர்க்கும் ஒரு பேராயுதமாகக் காட்டப்படுகிறாள்.

சீதை என்ற பெயருக்கு பதில் ‘பூமகள்’ பூமிஜா’ என்று பெயர் சூட்டப்படுகிறாள். இராமாயணத்தில் லவ-குசர்கள் என்று அழைக்கப்பட்ட சீதையின் பிள்ளைகள் தன் தாயை விட்டு தந்தையுடன் அரண்மனைக்குச் சென்று விடுவர். ஆனால் இராஜம் கிருஷ்ணன், அவர்களுக்கு அஜயன்-விஜயன் எனப் பெயர் சூட்டி அவர்கள் தந்தையுடன் சொல்லாமல் வனத்திலே தங்கள் தாயுடன் வனதேவியின் மைந்தர்களாக இருப்பதாகக் காட்டியுள்ளார். கம்பரின் காப்பிய நாயகி சிற்சில மாற்றங்களுடன் இராஜம் கிருஷ்ணனின் வனதேவியாக மாற்றப்படுகிறாள்.

இதிகாச மறுவாசிப்பு

இலக்கியத்தில் கூறப்பட்டுவரும் தொன்மைக் கதைகளை அப்படியே உள்வாங்கி கொண்டு அதன் கருத்துக்கு உடன்படாமல் அதிலிருந்து வேறுபட்ட முடிவினைக் கூறுவது இதிகாச மறுவாசிப்பு ஆகும்.

இதிகாசத்தில் காணப்பட்ட ஆண்களுக்கும், பெண்களுக்கும் இடையிலான வேறுபாட்டை பெண்ணை அடிமைப்படுத்திய நிலையை வெட்டவெளிச்சமாக்கிய கதை இராஜம் கிருஷ்ணனின் சத்தியவேள்வி என்ற நாவல் சீதையின் பிறப்பு பற்றிக் கூறுவது சத்தியவேள்வி. அதே பூமுகள் இராமனின் கரம் பற்றி நாயாகியான பின் தொடரும் வரலாறே வனதேவியின் மைந்தர்கள் என்ற நாவல். கரம் பிடித்த நாயகனால், அந்த பூமுகள் கண்ணீர் வடித்தக் காட்சிகளைத் தெளிவாகக் காட்டுகிறார் நாவலாசிரியர். இதிகாசத்தின் குறைகளை வெட்ட வெளிச்சமாக்க காண்பிப்பதே மறுவாசிப்பு ஆகும்.

கைகேயின் கருணை உள்ளம்

இனிய இதயம் கொண்ட இராமனை வனத்திற்கு அனுப்ப வரம் பெற்ற வஞ்சகம் படைத்தவள் கைகேயி. தசரதனைக் கொன்ற கொலைகாரி என்றெல்லாம் ஊரார் பழியையும், உலகோர் சாபங்களையும் வாங்கிக் கொண்ட கல்லாய் இருந்தாள். பெற்ற மகனாலேயே வெறுத்து ஒதுக்கப்பட்ட அபாக்கியவதி எனப் பலவாறு கொடுமைமிக்கவளாக இதிகாசத்தில் ஒதுக்கப்பட்ட கைகேயியை இராஜம் கிருஷ்ணன் உயர்த்திக் காட்டுகிறார்.

பதினான்கு ஆண்டுகள் ஆண் அரசவர்க்கத்தால் தூக்கி ஏறியப்பட்டு அந்தப்புர அறைகளில் சிறையிருந்த அத்துணை பெண்களுக்கும் வெளிச்சமும். வாழ்வும் கொடுக்க கலைகள் பலவற்றைப் பயிற்றுவித்தாள். மேலாடையின்றி இருந்த அடிமைப் பெண்கள் மேலாடை அணியலாம் என்ற சீரான நடவடிக்கைகளை கொண்டுவந்தாள்.

இலக்குவன் மன்னரின் ஆணையை ஏற்று சீதையைத் தனியே கானகத்தில் விட்டு வந்தான். அதனை ஏற்றுக்கொள்ள முடியாத கைகேயி “இந்த அரச சமுதாயம் நிறை சூலியை வனத்தில் விட்டு வரச்செய்யும் அத்தகைய அரச தருமத்தில் எங்களுக்கு ஏது இடம்” (Rajam Krishnan, 2009) என்று அவனைக் கடிந்து பேசுகிறாள். கைகேயியின் கருணை உள்ளத்தை நினைத்துப் பூமுகளான சீதை “இளைய ராணி மாதாவுக்குதான் எத்துணை அன்பான இதயம்? என்று வியந்து கூறுகிறாள் பட்டு போன்ற பாதங்கள் கொண்ட சீதை கடுமையான காட்டிற்கு இராமனுடன் செல்ல கருவியாக பயன்பட்டவள் என இராமாயணத்தில் சுட்டிக்காட்டப்பட்ட கைகேயி, சீதைக்கு உணவுப் பொருட்கள் செய்து கொடுத்து, பட்டு ஆடைகள் வாங்கிக் கொடுத்து மகிழ்வுறச் செய்யும் மாமருந்தாக, மிகச் சிறந்தவளாகச் சித்தரிக்கப்பட்டுள்ளதை இந்நாவலின் மூலம் அறிய முடிகிறது (Rajam Krishnan, 2009).

இராமனின் இரக்கமற்ற செயல்

சீதையின் இதயத்தில் ஆழமாக பதிந்துவிட்டவன் இராமன். தந்தையின் சொல்லை தடுக்காமல், தந்தையின் புகழைக் காப்பாற்றுவதற்காக இராமன் வனத்திற்கு சென்றான். தனக்கு பின் பிறந்த சகோதரன் பரதனுக்கு தனது அரசரிமையை மனப்பூர்வமாக விட்டுக் கொடுத்தவன். அழகான நடையுடன் சிங்காரம் செய்து கொண்டு இராமனை மயக்க வந்த வஞ்ச மகள் சூர்ப்பணகையை இழிவு படுத்தும்படி மூக்கையும் செவிகளையும் வெட்டியவன் மாசற்ற தூய்மையான மலர் போன்ற அவன் பாதங்களின் மீது படிந்த தூசி பட்டவுடனேயே கல்லான அகலிகை உயிர்ப்பெற்றாள். அத்துணை மாட்சிமை பொருந்தியவன் இராமன். அசோகவனத்தில் சிறை இருந்த தன் அன்பு மனைவியை அழைத்து வருவதற்காக அரக்கர் குலத்தையே அழித்த வல்லமை படைத்தவன் என்று இதிகாசத்தில் புகழப்பட்ட இராமனின் செயல்களை ராஜம் கிருஷ்ணன் இரக்கமற்ற செயல்களாகக் குறிப்பிடுகிறார். காட்டிலிருந்த போது வில்லையும், அம்பையும் தூக்கி திரிந்த இராமன் கருவுற்ற தன் மனைவியைக் காண்பதற்கு கூட வருவதில்லை. அப்படியே வந்தாலும் சொந்த மனைவியுடன் இரண்டு பேச்சு பேசக்கூட அரண்மனைக் கட்டுப்பாடுகள். சீதையின் மீது இராவணன் மையல் கொண்டான் என்பதற்காக அவளை இராமன் அக்கினி பரிசோதனை செய்கிறான். அவனுடைய சந்தேகம் அத்துடன் முடியவில்லை. தன்னால் கருவுற்ற நாயகியின் மீது விழுந்த பழிச்சொல் தன்மீதும் விழுந்து விடக் கூடாது என்பதற்காக நாடு கடத்துகிறான்.

சீர்திருத்த நாயகி - சீதை

“தெய்வம் தொழாள் கொழுநன் தொழுதெழுவாள்

பெய்யெனப் பெய்யும் மழை” (Vairamuthu, 2012)

கணவனே கண் கண்ட தெய்வம் என வாழும் பெண்கள் 'மழை பெய்' என்றால் பெய்துவிடும் என்ற வள்ளுவரின் கூற்றுக்கு பொருத்தமானவள் இந்தப் பூமகள். மாமன்னர் சனகர் ஏரோட்டிய போது உழுமுனையில் கண்டெடுத்தப் பெண் குழந்தை இவள். குலம் கோத்திரம் அறியாதவள். குலம் கோத்திரம் அறியாத இவளுக்கு உரிய மணவாளனைத் தேடினான் மன்னன். இவள் வரலாறு எதைப் பற்றியுமே கேட்காமல் பேரழகும் பொறுமையுமே வடிவாகத் திகழ்ந்த கன்னியை கைப் பிடித்தான் இராமன். “இராமன் இருக்கும் இடமே அயோத்தி”¹¹ என்ற நிலையில் வாழ்ந்து வந்தாள் சீதை அவனோடு வனவாசம் போனாள். இராவணன் சீதை மீது கொண்ட விருப்பத்தினால் அவள் மீது மாசு பற்றியிருக்குமோ என்ற சந்தேகத்தில் அவளை எரிபுகச் செய்கிறான் இராமன். ஊர் திரும்பி முடி சூட்டிக் கொண்ட பின் தன்னால் கருவுற்ற நாயகியின் மீது எங்கோ ஒலித்த தீச் சொல்லின் கரு நிழல் விழுந்ததென்று அவளை நாடு கடத்தினான். அவள் பெற்ற குழந்தைகளை மட்டும் தனது அரியணையில் ஏற்றினான்.

கணவனின் சொல்லைக் கடுகளவும் தட்டாத ஊமை நெஞ்சமாய் இருந்தவள் இராமாயணக் காப்பிய நாயகி சீதை. இந்நாவலாசிரியர் சீதைக்குள்ளே இருந்த அடிமனச் சிதறல்களை எடுத்துக் காட்டுகிறார். சிலப்பதிகாரத்தில் இளங்கோவடிகள் கண்ணகியைப் பேசவைக்கிறார்.

“பெண்டிரும் உண்டு கொல்? பெண்டிரும் உண்டு கொல்?

கொண்ட கொழுநர் உறுகுறு தாங்குறுஊம்

பெண்டிரும் உண்டு கொல்? பெண்டிரும் உண்டு கொல்?”

என்று நியாயத்திற்காக நிமிர்ந்து நிற்கிறாள் கண்ணகி. ஆனால் கம்பர் சீதையைச் பேசாமடந்தையாகவே படைத்துள்ளார் (Vairamuthu, 2012). இராமாயணத்தில் பேசமடைந்ததையாக காட்டப்பட்ட சீதையைப் பேசவைக்கிறார் இராஜம் கிருஷ்ணன். காவியத்தில் காணப்பட்ட சீதையின் அடிமனதிலும் ஒரு வித எண்ணம் அலைபாய்கிறது என்பதை பொன்மணி வைரமுத்து அவர்கள் காவியத்தில் உள்ள,

“காவியத்தில் உன்னை காணும் போதெல்லாம்

உன் சிரிப்பிற்குள் சின்னதொரு நெருப்பு எரிவதுபோல

உன் கண்களுக்குள் கதைகள் சில

மறைந்து கிடப்பது போல

மாய வலைக்குள் நீ மெளனித்திருப்பது போல

ஏதேதோ சித்திரங்கள் படம் போட்டு நிற்கிறது”

என்று சீதையின் அடிமனச் சிதறலை எடுத்துக்காட்டுகிறார் (Vairamuthu, 2012). கருவுற்ற தன்னைக் காணவரவில்லை என்று சீதை வருந்தும் போது பணிப்பெண்கள் அவளுக்கு ஆறுதல் கூறினர். பல ஆண்டுகள் மன்னன் இல்லாத நாட்டில் அலுவல்கள் நிறைய இருக்கும் என்று கூறி அவளைத் தேற்றுகின்றனர். அப்போது, “இளையவர் ஆட்சி புரியவில்லையா அவந்திகா? உணவு உட்கொள்ளக் கூட வர இயலாத அளவுக்கு என்ன யோசனைகளாம்? என்ற வினாக்கள் அவளுக்குள் அடுக்கடுக்காக மின்னுகின்றன.

பெண்மைக் குரல்

பூமகளாகிய சீதையின் மிது இராவணன் விருப்பம் கொண்டான் அவளை அடையமுடியவில்லை என்றதால் தன் உயிரை போக்கினான். இராவணனால் விரும்பப்பட்ட காரணத்தால் அவள் மீது மாசு பற்றியிருக்குமோ என்று சந்தேகப்பட்டு இராமன் அவளை எரிபுகச் செய்தான். மனைவியின் கற்பின் மீது

மற்றவர்களுக்கு இருக்கும் நம்பிக்கை கணவனுக்கு இல்லை. எனவேதான் பொன்மணி வைரமுத்து அவர்கள்.

“பத்துமாதங்கள் அங்கு
 சிறையிருந்த போதும்
 அன்பை உன்னிடம்
 பிச்சை கேட்டேனே ஒழியப்
 பிழையேதும் செய்யவில்லை
 உன் கற்பின் மெய்மை பற்றி
 அரக்கனுக்கிருந்த நம்பிக்கை
 உன்
 இராமனுக்கில்லையடி அதுதான் பெருவியப்பு
 கட்டியவன் அறிவானா கற்பின் மேன்மையை?”
 என்று வியப்பு அடைகிறார் (Vairamuthu, 2012).

முடிவுரை

இராமாயணத்தல் பூமி பிளந்து சீதையை விழுங்கியது. அதன் மூலம் தன் கற்பை சீதை நிரூபிக்கிறாள். ஆனால் அவள் பெற்ற மகன்களுக்கோ அரியனை கிடைக்கிறது என்று இராமாயணத்தில் கூறப்பட்டுள்ளது. ஆணாதிக்கத்தை வலியுறுத்தும் இராமாயணத்தின் குறைகளைத் தவிடு பொடியாக்கும் நாவலே வனதேவியின் மைந்தர்கள். இதிகாசத்தில் கொடுமையுள்ளவனாக ஆண்களால் தூக்கியெறியப்பட்ட கைகேயியை பெண்களுக்கு பெருமை சேர்ப்பவளாக காட்டுகிறார். நாவலாசிரியர். இராவணனால் விரும்பப்பட்டது சீதையின் தவறு என்றால் அசுரக்குல, வானரக்குலப் பெண்களால் விரும்பப்பட்ட இராமனுக்குத் தண்டனை என்ன? இப்போது சத்தியத்தை யார் நிரூபிக்க வேண்டும்? என்ற ஆசிரியரின் கேள்வி சிந்திக்க வைக்கிறது. என்னை மாசு பற்றியிருக்குமோ என்று சந்தேகப்பட்டாரே நானும் படலாம் அல்லவா? என்று சீதை மூலம் கற்பு என்பது பெண்ணுக்கு மட்டும்தானா? என்று வினவுகிறார் ஆசிரியர். அரசகுலத்தின் பெண் அடிமைதனத்தில் வாழ்வதைக் காட்டிலும் கானகமே மேல் என்று பூமிஜா மூலம் தெளிவுபடுத்துகிறார் இராஜம் கிருஷ்ணன். அஜயன்-விஜயன் என்ற இரு மைந்தர்களும் தங்கள் அன்னையின் இருப்பிடமாகிய கானகமே எங்கள் இடம் என்று கூறி வனதேவியின் மைந்தர்களாகும் போது பெண்மைக்குச் சிறப்பு செய்து, சத்தியத்தை நிரூபிப்பதாய் இந்நாவல் உள்ளதை அறிய முடிகிறது.

References

- Sri Chandran, J., (2009) Ilango Adigalin Silappathikaaram, Vardhamanan Pathippagam, Chennai, India.
- Ilampuranar, (2005) Tholkappiyam Porulathikaram- Ilampuranar Urai, First Edition, Saradha Pathippagam, Chennai, Tamil Nadu, India.
- Rajam Krishnan, (2009) Vanadeviyin Mainthargal, Thagam Veeliyedu, Chennai, India.
- Parimelalhagar, (2002) Thirukural, Saradha Pathippagam, Chennai, India.
- Vairamuthu, (2012) Vairamuthu Kavidhaigal, New Century Book House, Chennai, India.

Funding

No funding was received for conducting this study.

Conflict of interest

The Author has no conflict of interest to declare that they are relevant to the content of this article.

About the License

© The Author 2022. The text of this article is open access and licensed under a Creative Commons Attribution 4.0 International License

Cite this Article

P Latha, Myth in "Vanadevi's Maintharkal" Novel, Indian Journal of Multilingual Research and Development, Vol 3, Iss S-1 (2022) 165-170. DOI: <https://doi.org/10.54392/ijmrd223S132>

